

Een

Bent leunde losjes tegen de generator en keek geamuseerd naar de gezellige drukte op het marktplein van Rome. Het was zeventien december, de eerste dag van de Saturnaliën, een zevendaags aards feest dat door de huidige gouverneur van Rome nieuw leven was ingeblazen om meer toeristen naar Mars te lokken. De holotechnici hadden het plein prachtig ingekleed: wakkerende fakkels wierpen kunstig dansende schaduwen over het halfverduisterde plein en de omliggende straten, vlaggen van Rome wapperden aan hun masten en op het midden van het plein was door middel van krachtvelden een holografische hippodroom opgetrokken waarin paardenrennen werden gehouden.

Bent zag een toerist zijn hoofd in de nek leggen. Met een sentimentele blik staarde de aardbewoner naar het dak van de koepel, waarop een prachtige sterrenhemel was geprojecteerd. Zijn blik bleef rusten op die broze blauwe knikker, de kleine Saturnus. Het enorme krachtveld, dat de aarde in twee hemisferen sneed en tot ver buiten de atmosfeer reikte, was zichtbaar als een volle helderwitte ring. De Aardring, zoals de Martianen hem noemden, was er al eeuwen, hij was gebouwd na de laatste wereldoorlog en werd gevoed door de energie van de aardkern. De aarde was geen bol, ze bestond uit twee helften die enkel uit noodzaak samenbleven.

De lift kwam met een diepe zucht tot stilstand. De strategie van de gouverneur leek alleszins te werken, Rome had in lange tijd niet meer zoveel toeristen gezien. Tegenwoordig kozen die liever voor meer exotische plaatsen, zoals een maan van Saturnus of Jupiter. Sommigen waagden zich zelfs aan tochtjes buiten het zonnestelsel.

De zijpoort van de lift gleed open. Collega's van cargo kwamen aangereden om de goederen, voornamelijk producten van de zwarte markt, en bagage op te laden en naar de controleposten te transporteren. Dan gleden ook de poorten bestemd voor personenvervoer open, een aan de kant waar Eran en Bent stonden voor de aankomende reizigers en een aan de andere kant van de lift waar de vertrekkende reizigers aan boord gingen. De eerste personen stapten naar buiten. Op het terrein van de lift stonden vijftien assembleurs waarvan de toeristen gretig gebruikmaakten om zich Romeins uit te dossen, de ene al extravaganter dan de andere.

Het is weer eens iets anders, dacht Bent, terwijl hij de gegevens van een centurio doornam. De handbagage van de honderdman werd door Eran grondig gecontroleerd. Een Oosterling was er veertig jaar geleden in geslaagd om als toerist Rome binnen te dringen. Sindsdien waren de veiligheidsmaatregelen scherp. Rome bleef waakzaam. Het Oosten was een broedplaats voor fanatici die niets liever zouden willen dan het Westen schade toe te brengen. Bent tastte naar zijn wapen. Wee de Oosterling die zijn pad kruiste, Bent zapte hem zo de vergetelheid in! Soms speet het hem dat hij nog nooit van zijn wapen gebruik had kunnen maken.

De computer gaf groen licht en Bent opende het krachtveld om de man door te laten. Eran gaf zijn bagage vrij.

'De vertrekken van de kolonisten?' vroeg de centurio.

Eran knikte in de richting van het infopunt.

'Hoeveel duidelijker kunnen ze het nog maken?' zei hij tegen Bent.

Bent bromde en keek de honderdman na. Over een week was het zover, dan kregen ze tweeduizend kolonisten over de vloer. Het motel was al in

gereedheid gebracht voor hun komst. De kolonisten zouden twee dagen in Rome verblijven, waarna ze met het ruimteschip, de Menerva, door het kunstmatige wormgat zouden duiken richting Tiamat. Deze pioniers zouden daar de eerste menselijke nederzetting buiten het zonnestelsel stichten. Bent had beelden van Tiamat op zijn implant staan, hij hoefde zijn ogen maar te sluiten of hij scheerde net als een ruimtesonde over de machtige exoplaneet. Tiamat was bijna twee keer zo groot als de aarde en nog wild en ongetemd. Het was een relatief jonge planeet, met enkel primitief leven. Volgens wetenschappers had Tiamat een te grote massa voor de ontwikkeling van intelligent leven, maar voor de kolonisten met hun gemodificeerde, Westerse gestel was de 1,6 g geen onoverkomelijk probleem. Zodra de koepelsteden voltooid waren, zouden die wel compenseren voor de hogere zwaartekracht van de planeet.

Bent had echter geen tijd voor dromen, de gegevens van een nieuwe bezoeker werden op zijn netvlies geprojecteerd. Hij overliep razendsnel alle informatie die de computer had uitgelezen. Nieuwe bezoekers stelde hij altijd enkele vragen, waarbij hij zijn hand op hun voorhoofd hield. Hij kon perfect nagaan of ze de waarheid spraken of niet, de sensoren in zijn vingers registreerden nauwkeurig de hersenactiviteit van de ondervraagden. Bent was een wandelende leugendetector, hem maakten ze echt niets wijs. De afkeer was op zijn gezicht te lezen toen hij zijn hand op het bezwete voorhoofd van de jongeman legde, die daarnet in de rij zijn zwaartekrachtmodule had uitgeschakeld, enkele bokkensprongen had gemaakt en op de grond was gevallen. Het zou hem verbazen als dit rijkeluiszoontje een Oosterling was, maar hij liet niets aan het toeval over, ook al had hij tijdens zijn vijfenveertig jaar liftdienst nog nooit een Oosterling gevat.

Bent nam zijn verantwoordelijkheid ernstig, heel ernstig. Als er iets was wat hij haatte, dan was het wel het Oosten, die vervloekte aardhelpt. Hoe vaak had hij zijn wapen er niet op gericht, zich inbeeldend dat hij die hemisfeer roosterde tot een inferno waarin niemand kon overleven.

‘Naam en adres van ouderpaar?’

Synapsen vuurden. Bent zag delen van het brein oplichten. De jongeman antwoordde zonder aarzelen. Lichtflitsen werden beelden, schaduwen eerst. Bent concentreerde zich en kon het ouderpaar nu zien zoals de jongeman zich hun beeld herinnerde.

‘Werkgever?’

Bent dook steeds dieper in het brein van de bezoeker, terwijl deze op zijn vragen antwoordde. De geheugenmodule werd niet aangesproken, de antwoorden kwamen rechtstreeks uit het brein. Flitsen, fragmenten, stemmingen, geluiden, geuren, dat alles en nog veel meer vloeide van de jongeman over naar Bent. De hersenactiviteit leerde hem dat de jongeman de waarheid sprak. Het brein was stabiel, gelijkmoedig, een genetisch superieur brein dat niet aan een Oosterling kon toebehoren. Tijdens zijn opleiding was Bent meermaals in de geest van een gekooide Oosterling gedoken. Hij had kunnen zien hoe beestachtig het daar was. Er heerste chaos in die basale krochten. Het waren ongetemde wildernissen. De onvolmaaktheid had hem telkens weer geschokt. Bent had een afkeer ontwikkeld voor die wezens, die dieren. Ze leefden in het wild, onder de blote hemel, en ze vraten, kweekten en ontlastten zich zonder schaamte. Bent knikte zijn zwetende slachtoffer minzaam toe en onderbrak het krachtveld om hem door te laten. De toerist stapte aarzelend naar de transportband, waar Eran zijn bagage vrijgaf. Bent hield zijn hand in de reiniger en deed al teken naar de volgende in rij.

Op de gevangenen na, die Bent tijdens zijn opleiding had kunnen bestuderen, had hij nooit een Oosterling gezien. De enige contacten tussen Oost en West vonden plaats op de zwarte markten, in de ruimtestations die in de buurt van de liften een baan om de aarde beschreven. De rijken van het Westen waren dol op Oosterse artisanale producten, en de Oosterse rijken gaven fortuinen uit aan Westerse technologie. Beide hemisferen tolereerden de handel, want het waren deze rijken die de touwtjes in handen hadden. Liflafjes en ambrozijn, allemaal flauwekul, culinair snobisme, dacht Bent. Vijfendertig credits voor een echte appel! Naar het scheen groeiden ze in het Oosten gewoon aan bomen. Hij had er ooit eens van gebeten, van zo'n echte appel. Een toerist had hem een aangeboden en nieuwsgierigheid had het gewonnen van afkeer. Eén hap en hij had er al meteen spijt van gehad. Waar zat hij toen met zijn gedachten? Om de vrijgeveige man niet te beledigen had hij er zich van weerhouden om de brok weer uit te spuwen, maar sindsdien zwoer hij bij geassembleerd voedsel en gaf hij iedereen die het waagde om in zijn nabijheid in grond en stront gekweekt voedsel op te hemelen, lik op stuk.

De laatste reiziger bij controlepost 1 was een jonge vrouw die zich had uitgedost als prinses. Niet meteen een typisch Romeins gewaad, maar er werd aan de toeristen de vrije keuze gelaten uit een ruim assortiment oud-aardse klederdracht. De ogen van Bent gleden begerig over haar ranke lichaam, haar jonggerijpte vrouwelijke vormen en liefelijke gezicht, om ten slotte aarzelend contact te zoeken met haar whiskybruine ogen. Waarom oefent deze jonge vrouw zo'n aantrekkingskracht op me uit, vroeg Bent zich af. Objectief bekeken is ze niet mooier dan de andere vrouwen die de controlepost gepasseerd zijn. En toch straalt ze iets exclusiefs uit, waardoor ze als een magneet steeds weer mijn blik aantrekt. Het hart van Bent pompte snel en zijn bloed bruiste zoals het in lange tijd niet meer had gedaan. Hij voelde zich twintig jaar jonger. In

een bijna devoot gebaar legde hij zijn hand op haar voorhoofd, terwijl hij in haar ogen keek en verontschuldigend glimlachte. Zij keek hem onderzoekend aan. Bent was geen onknappe man. Dit jaar werd hij zeventig, maar zijn lichaam was nog jong en soepel.

Zijn stem beefde een beetje toen hij haar een eerste vraag stelde. Haar trekken vervaagden. Hij zag synapsen flitsen als honderdduizend sterren. Hij zweefde door haar geest als in een droom. Hij voelde zich licht en euforisch en vergat zich van zijn taak te kwijten. Zo ontspannen en zorgeloos had hij zich in lange tijd niet meer gevoeld. Hij dacht aan zijn vragen met de onwil van een slaper die weet dat het tijd is om op te staan, maar die er zich met de beste wil van de wereld niet toe kan bewegen zijn ogen te openen. De vragen vormden zich in zijn geest, maar het signaal bereikte zijn mond niet. Hij stond daar, met zijn hand op haar voorhoofd. Hij glimlachte en ademde langzaam en diep. Hoeveel tijd er zo voorbij was gegaan, wist hij niet. Had hij zijn vragen gesteld? Was ze geslaagd voor de leugendetectie? Langzaam haalde zijn plichtsbesef hem uit de sluimer. Haar gezichtje was zo onschuldig, zo lief, en haar ogen keken hem zo oprecht aan, dat hij verlegen de blik neersloeg. Natuurlijk was ze voor de leugendetectie geslaagd. Zo'n perfect en liefelijk wezentje kon onmogelijk een Oosterling zijn. Hij deed een stap opzij om haar door te laten en knikte haar welwillend toe, zo goed en kwaad als hij zijn mimiek nog machtig was. Zij knipoogde, plagerig bijna, en streek zachtjes met haar lichaam tegen het zijne toen ze hem passeerde. Eran, die het tafereeltje met een schaapachtige glimlach had gadeslagen, had haar bagage al klaarstaan en kon het nauwelijks over zijn hart krijgen om er afstand van te doen. Hij wilde geen afscheid nemen. Ze moest haar koffer uit zijn onwillige handen trekken. Mompelend en blozend excuseerde hij zich en ze vergaf het hem, bedankte hem zelfs. Bent en Eran keken haar na, terwijl ze zich naar het infopunt begaf

om de toeristische informatie op haar implant te laden. Waar ging ze naartoe? Haar koffer zweefde achter haar aan als een trouwe hond, zo volgden ook vier ogen haar, als het kon waren ze uit hun kassen losgekomen om haar achterna te gaan.

Ze was al bijna uit het zicht verdwenen toen Eran zuchtte: 'Wat een vrouw.'

Bent stond naast hem en hoorde hoe de lift achter zijn rug opnieuw in beweging kwam. Het was zo'n vertrouwd geluid dat hij er niet meer naar omkeek. Eran was bijna vijftig jaar jonger dan Bent en een halve kop kleiner. Draaide ze zich nu maar om, dan kon ze zien wat voor een forse vent hij was. Hij hield zijn borst nog wat meer vooruit en spande zijn spieren, maar ze keek niet meer om en verdween in de mensenmassa.

'Wat een vrouw,' zuchtte Eran nogmaals, 'een gelukkig man, die aan haar gekoppeld wordt.'

'Misschien wordt ze de jouwe wel.' Bent wist niet waarom hij het zei, want Eran zou nooit aan haar gekoppeld worden. Om tot dat besluit te komen had hij geen batterij aan psychiaters nodig. Zij was zo... zo... en Eran... Eran was zo... gewoon... zo. Nee, die twee waren niet voor elkaar gemaakt. Maar hijzelf? Als hij wat jonger was geweest, dan misschien... ja, dan misschien wel. Je wist het tenslotte nooit. Het Bedrijf contacteerde jou en niet omgekeerd. Het Bedrijf maakte de keuze, de juiste keuze.

'Zou je denken?'

De naïviteit waarmee Eran hem aanstaarde, was aandoenlijk.

'Ja, dat zou best kunnen,' antwoordde hij minzaam.

Bent voelde zich warm vanbinnen. Dit kleine leugentje was zijn goede daad van de dag. Zijn jonge collega stond onnozel grijnzend in de richting van het marktplein te staren waar zijn toekomstige eega in de mensenzee verdween. De tijd was bijna aangebroken dat Eran gekoppeld zou worden. Al zou het niet met de mooie prinses zijn, Bent was er zeker van dat het Bedrijf een uitstekende vrouw voor hem zou vinden.

Ze wandelde ongehinderd over het marktplein, het hart van de stad. Ze bleef een ogenblik staan bij het monument dat was opgetrokken voor de slachtoffers van de aanslag en terwijl ze het opschrift las, nam ze een treurige houding en gelaatsuitdrukking aan, zoals ze het zo vaak voor de spiegel had geoefend. Niemand die haar zo zag staan, kon vermoeden dat ze inwendig lachte, dat ze fier was op de held die ze hier een terrorist noemden. Op haar halfrond werd deze man geëerd als een god. In plaats van de slachtoffers te herdenken eerden ze hun geweldenaar. Zij zou in zijn voetstappen treden, ze zou gaan waar hij haar voorgegaan was, maar dan verder, veel verder.

Er stonden nog een aantal mensen bij het monument, onder wie een moeder met haar zoon.

Het knaapje wees naar een naam op het monument en keek wat onzeker naar zijn moeder. 'Papa van opoe...'

Ze streelde met vlakke hand over zijn halflange gitzwarte haar.

'Ja Kristijan, dat is je overgrootvader.'

'Slechte mensen hebben hem gedood,' besloot Kristijan streng. 'Oosterlingen!' Hij wees met een beschuldigende vinger omhoog, waar de kleine aarde in tweestrijd aan het firmament stond.

De moeder knikte en lachte samenzweerderig naar de jonge vrouw naast haar.
De jonge vrouw lachte ook.

‘We moeten waakzaam blijven. Mijn man staat ervoor in dat dergelijke sujetten geen voet in Rome zetten.’ Ze zag de reistas van de jonge vrouw. ‘Bent u op bezoek hier? Hebt u toevallig controlepost 1 gebruikt?’

‘Controlepost 1, ja, ik geloof van wel.’

‘Daar staat mijn man!’

‘Was dat uw man die zo vrijmoedig zijn hand op mijn voorhoofd legde?’

Beide vrouwen lachten luidop. Ze praatten over het Oosten en de noodzaak van blijvende rigoureuze veiligheidsmaatregelen. De moeder was trots op het dubbele veiligheidssysteem dat na de aanslag in Rome veertig jaar geleden was ingevoerd. Specialisten als haar man vond je op aarde niet.

‘Gelukkig zijn die Oosterlingen niet zo slim. Het zijn eigenlijk maar dieren. Misschien kunnen we ze het geneens kwalijk nemen dat ze zich als dieren gedragen.’

‘Dieren, inderdaad, honden zijn het!’ stemde de jonge vrouw volmondig in.

‘Wist u dat de mensen vroeger honden in huis hielden?’

‘Dat meent u niet!’

‘Toch wel. Weet u wat ze met bijtende honden deden?’

De moeder schudde het hoofd. Ze had zich nooit in aardse geschiedenis verdiept. Ze moest haar geheugenmodule dringend eens aanvullen, want nu sloeg ze een mal figuur met haar onwetendheid.

‘Die gaven ze een spuitje, een dodelijke injectie.’ De jonge vrouw had een grijnslach om de lippen.

‘Zo...’ De moeder dacht hier even over na en knikte dan goedkeurend. ‘Dat is nog niet zo’n slecht idee. Maar als een Oosterling het waagt om hier een voet te zetten, dan wacht hem evenmin een rooskleurig lot, ja, dan zou hij nog wensen dat ze hem een spuitje gaven.’

‘Waarom maken we ze niet allemaal af? Een bommetje op dat Oosters halfmond, gedaan ermee!’ opperde de jonge vrouw.

De moeder lachte, als had de jonge vrouw zonet een grapje gemaakt. ‘Ha ha, ja, zoals ze vroeger deden, oorlogje voeren!’

‘Precies!’ riep de jonge vrouw en ze lachte mee.

‘Gelukkig zijn we te beschaafd om ons tot dat niveau te verlagen,’ zei de moeder plots serieus. Ze veegde een traan uit haar ooghoek.

‘Inderdaad, veel te beschaafd,’ bevestigde de jonge vrouw en ze lachte in haar vuistje.

Eran riep zijn zwaartekrachtmodule op en schakelde ‘m uit.

‘Zo terug!’

Hij sprong hoog op en beklom de liftkoker. De lage zwaartekracht maakte het hem gemakkelijk. Lenig als een aap klom hij hoger en hoger, tot hij een punt bereikt had vanwaar hij bijna geheel Rome kon overzien. Hij zocht haar, vond haar snel, en zoomde in zodat hij elke beweging kon volgen. Ze was nu zo dichtbij dat het leek of hij zijn hand maar hoefde uit te steken om haar aan te raken. Eran richtte zijn gehoor. Hij kon haar ademhaling horen en het ruisen van haar kleding bij elke stap die ze nam. Bent keek grinnikend omhoog. De

jeugd is zo onbezonnen, dacht hij. Hij was zijn eigen zinsverbijstering alweer vergeten. De avond-shift zat erop en hij verheugde zich op de festiviteiten in de stad. Hij zou het nooit toegeven, maar stiekem hoopte hij er de prinses tegen het lijf te lopen. Zijn vrouw Ena wachtte op hem aan de paardenrennen, dat had ze hem zonet bericht, zijn lieve Ena en hun zoon Kristijan. Het Bedrijf had goed werk geleverd, ze pasten uitstekend bij mekaar. Hij was het Bedrijf ook dankbaar voor Kristijan, een voorbeeldiger kind kon hij zich niet wensen. Hij snoof de geurloze lucht op en ademde diep uit door zijn neus. Er was een rust over hem gekomen, een diep gevoel van tevredenheid.